

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΥΠΟ ΑΙΡΕΣΗ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΜΟ

Ο επόμενος τόμος που, καιρού επιτρέποντος, προτίθεται να παρουσιάσω θα είναι *κριτικός και αξιολογικός*. Σε διάκριση με την οκτάτομη έκδοση που μπορεί να χαρακτηριστεί *αντικειμενική* – με την έννοια πάντοτε ότι αποδίδει μια *υποκειμενική* γωνία (προσ)λήψεως– ο έσχατος τόμος θα είναι μια *προσωπική* κατάθεση, με την *αναπόφευκτη* μονομέρειά της: *ανθρώπινο*.

Η προϋπόθεση να έχω καθορισμένες παραστάσεις και διαμορφωμένη συνείδηση από τις πρώτες μεταπολεμικές πνευματικές συγκομιδές ιδεών και καταστάσεων αποτελεί όρο *sine qua non*. Ανήκω σε ένα πνευματικό κλίμα, όπως και οι συνήλικές μου, την περιφέρεια του οποίου ορίζει μια ανοιχτή βεντάλια θεωρημάτων, που κυκλοφορούσαν τα μεταπολεμικά χρόνια, στα οποία περιλαμβάνονται και οι *ιδεοληψίες*. Ο κύκλος προσλήψεων που σχηματίζεται από την εν λόγω βεντάλια αποδίδει, σε δεύτερη φάση, ένα σκεπτικό που προσπαθεί να αποφύγει τις αντιφάσεις: να είναι *εσωτερικά* συνεπές. Από αυτή την άποψη εκφράζω ένα *credo* που, χωρίς να έχει τον *δογματισμό* ενός αυστηρά *περιχαρακωμένου* κώδικα κάποιας *θεωρητικής σχολής*, έχει τον *περιορισμό* του “*μισητού εγώ*”, κατά Pascal, πέρα από την *ομολογημένη αναγνώριση της αμφισημίας* του ως προς τον *προσδιορισμό του λογοτεχνικού φαινομένου* που αποκλείει –*εξ υποθέσεως και εκ πεποιθήσεως*– την ‘*τελική ανάλυση*’, ως *μη δυνατή*.

Κοντολογίς, ο επικείμενος αυτός τόμος θα είναι όχι μόνο *προσωπικός* αλλά και με τους *περιορισμούς* της ηλικίας και της εποχής. Όσο και αν φανεί *ιδιοτροπία* ή *υπερβολικό*, είναι ο λόγος που ήθελα να προηγηθούν οι οκτώ τόμοι των *ντοκουμέντων* (ομολογώ ότι δεν *υπολόγιζα* τον όγκο του *αντικειμένου*), ώστε να *καταθέσω* πρώτα την *ύλη* που *γνωρίζω ως αντικειμενικό δεδομένο, πράξη, κατά ένα, και αυτή, τρόπο “βαθιάς αλληλεγγύης”*.

Τέλος της πρώτης μορφής, Μάιος 2005

Τελική μορφή με *αναδιάταξη* της ύλης και *προσθήκες*, Οκτώβριος 2006

